

ESGLÉSIA DE MENORCA

**Butlletí oficial
del Bisbat**

Núm. 6 - JUNY - 1981

SUMARI

DOCUMENTS DEL BISBE	pàg. 213
Oracions pel Papa	
SES CATEQUESIS DEL BISBE:	
No tingueu por	
La festa del treball	
Avui és festa!	
Fer més humà aquest món.	
CONSELL PRESBITERAL	pàg. 220
Sessió del mes de maig	
SECRETARIA GENERAL	pàg. 222
Nomenament	
Atemptat contra el Papa Joan Pau II	
Tanda d'exercicis espirituals per a Sacerdots	
DELEGACIÓ DIOCESANA DE VOCACIONS	pàg. 223
Pla diocesà per a la pastoral de les vocacions consagrades	
COMISSIÓ DIOCESANA DE ECONOMIA	pàg. 229
Movimiento de Entradas y Salidas durante el año 1980	
NUNCIATURA APOSTOLICA	pàg. 234
Carta agraïnt les oracions pel Papa	
CONFERENCIA EPISCOPAL ESPANYOLA	pàg. 235
Comunicado de la Comisión Permanente sobre el atentado contra Su Santidad Juan Pablo II	
Comunicado de la Comisión Permanente sobre el terrorismo y la crisis del país.	
Mensaje de la Comisión Episcopal de Medios de Comunicación Social para la jornada Mundial.	
INFORMACIO DIOCESANA	pàg. 242
Activitats del Bisbe	
La celebración de la solemnidad de la Virgen de "El Toro"	
Encuentro juvenil en solidaridad con el Tercer Mundo	
Comoción ante el atentado contra el Papa	
Celebración del 25 aniversario de la Ermita de Fátima.	

DOCUMENTS DEL BISBE

ORACIONS PEL PAPA

Germans estimats,

La notícia de l'atemptat sofert pel nostre Sant Pare, Joan Pau II, aquest capvespre, a la plaça de Sant Pere, del Vaticà, ha colpit tot el món. Ha estat per desgràcia, continuació de tota aquesta onada de violències i terrorismes que està suportant la humanitat. Diumenge passat, a El Toro, celebrant la festa de la nostra Patrona, féiem una pregària per les recents víctimes de la nostra pàtria, pregària que tantes i tantes de vegades hem hagut d'anar repetint a les nostres esglésies.

He quedat corprés en sebre aquesta notícia, com supòs que hi hauréu quedat tots els menorquins. Aferrat al transistor per anar coneixent les notícies, interiorment pregava per la salut del Papa. Com a bisbe i cap de l'Església de Menorca, em sent amb la responsabilitat de demanar, per mitjà d'aquest escrit, a tots els meus diocesans oracions pel papa Joan Pau II, el bisbe de Roma que ens presideix en la unitat de la nostra fe catòlica. Pregau també per les altres persones que, com ell, han estat ferides allí mateix. I demanem al bon Déu per l'agressor o agressors per què, dins els seus cors, hi neixi i hi cresqui la llum de l'amor, que esborra odis i violències.

Acabant aquestes retxes, sent que els metges han dit que el Papa està fora de perill. Demanem per la seva total i ràpida curació.

Amb la meva benedicció i agraïment per a tots,

Ciutadella, capvespre del 13 de maig 1981.

CARTA SOBRE LA FRATERNITAT CATÒLICA DE MALALTS

Ciutadella, maig del 1981

Germans estimats,

La Fraternitat catòlica de Malalts de la nostra diòcesi s'ha proposat de fer conèixer la seva obra a tots els menorquins, aprofitant que aquest

any es celebra "L'any internacional de les persones minusvàlides", proclamat a iniciativa de les Nacions Unides.

Amb aquesta carta vull adherir-me fervorosament a aquesta celebració que fa la nostra Fraternitat de Malalts. Perquè l'Església s'associa plenament a les iniciatives i als polits esforços posats en pràctica per millorar la situació de les persones minusvàlides i té l'intenció d'aportar-hi la seva pròpia col.laboració. Ho fa sobretot per fidelitat a l'exemple i a les ensenyances del seu Fundador. Jesucrist ha reservat una cura especial i prioritària als que sofreixen, en tota l'àmplia gamma del dolor humà, amb el seu amor misericordiós, durant el seu ministeri i manifestant també en ells el poder salvífic de la redempció que abarca l'home en la seva totalitat i originalitat.

Els marginats, els desvalguts, els pobres, els que sofreixen, els malalts han estat els destinataris privilegiats de l'anunci, la paraula i l'obra de la Bona Notícia del Regne de Déu que fa irrupció en la història de la humanitat.

La comunitat dels deixebles de Jesús, seguint el seu exemple, ha fet a través dels segles, obres de generositat extraordinària que donen testimoni no solament de la fe i de l'esperança en Déu, sinó també d'una fe i d'un amor inquebrantable en la dignitat de l'home, en el valor irrepetible de tota la vida humana i en el destí transcendent de tots nosaltres.

Amb aquest esperit, escric aquestes retxes i desitjaria que fos de profit per a tots aquest coneixement de la nostra Fraternitat que fa temps i estona ja que fa feina entre nosaltres.

Amb la meva benedicció per a tots, vos saluda en Crist, sofrent i ressuscitat.

SES CATEQUESIS DEL BISBE

No tingueu por!

Avui hem de parlar de Pasqua. I més concretament de l'alegria que ens duu Pasqua. Crist ha ressuscitat, venent la mort. I una victòria, en qualsevol ordre, sempre és motiu d'alegria. Pasqua és la festa de la victòria definitiva de Jesús. Una victòria tan solemne i explosiva que, fins i tot, fa por. Ningú no s'ho sap explicar. Els mateixos deixebles de Jesús no s'ho acaben de creure. Són massa recents encara els darrers esdeveniments de Jerusalem —Jesús agafat i duit al tribunal, vilipendiant, escarnit i condemnat a mort i mort en una creu— per poder saltar d'alegria i sebre que Jesús ha triomfat.

Tota aquesta setmana en les nostres pregàries litúrgiques, l'Església ens posa a la boca una consideració evangèlica que es va repetint insistentment cada dia: "No tingueu por! Anau a dir als meus germans que vagin a Galilea i que allí em veuran". I Jesús no estalvia aparicions i encontres amb els seus deixebles per manifestar-se victorios i ple de vida.

Nosaltres, els cristians, hem de contemplar amb goig i amb alegria aquest misteri pasqual de Jesús. I jo pens que moltes vegades també ens fa por. Certament que celebrem amb alegria, almanco una alegria externa, aquesta festa. Més avui que disposam de tantes maneres, noves unes i tradicionals les altres, de fer la festa. Però crec que, en el fons, ens espanta un Jesús Ressuscitat, i que també ens hem de fer nostres aquelles paraules evangèliques: "No tingueu por!". Perquè sembla que sigui més assequible i, diria, més nostre potser per més humà, un Jesús que sofreix, que passa per tantes amargures, que és tractat com un home qualsevol, com un malfactor, i del qual en podem tenir compassió i pena, com en tenim de tants de germans nostres que sofreixen. En que sembla que amb la resurrecció Jesús se'ns escapa de les mans? Que ja no és aquell Jesús, petit de Betlem, aquell Jesús, jove, qui predica i cura, fet un de nosaltres, en tot semblant a nosaltres? Fins i tot les relacions evangèliques fan aquesta impressió. Jesús, amb la seva resurrecció, ha aconseguit una nova vida, diferent de la nostra, que ja no podem atrapar ni fer a la nostra mida.

No tingueu por!. Aquestes paraules haurien d'ésser una consigna per tots els cristians. Perquè massa vegades hem estat i som porucs per proclamar la Paraula de Déu i dir als germans que el Ressuscitat és la nostra vida i que ens ompl d'alegria i d'esperança per una vida futura per sempre que tots esperam. Tota la nostra vida cristiana s'ha de desenrotllar entre la resurrecció de Jesús i el seu retorn al final dels temps. Ara, en aquests moments que són els de l'Església, caminam dins l'obscuritat de la fe, però forts i ben fonamentats en el testimoni d'aquells que el van veure i, finalment, van creure en Ell.

Pasqua és el començament d'una nova vida ja definitiva. Jesús, com nosaltres, en va viure una primera fins a la mort. Era una vida provisional i preparatòria de la definitiva que ha aconseguit amb la seva resurrecció. Ell, com a primícia, ens assenyala el camí que hem d'anar fent nosaltres. Perquè nosaltres també esteim destinats a una vida per sempre, amb Ell.

No tingueu por, idò. Diguem a tothom, amb la nostra vida cristiana, que esperam i creim en aquest Jesús Ressuscitat i vencedor de la mort i del pecat, que caminam, en mig de les dificultats d'aquesta vida,

en el seguiment de Jesús Ressuscitat. I que precisament aquest seguir Jesús ens dóna força i també alegria i ànims i coratge per fer feina en aquest món, on veim Jesús en tants i tanst de germans que, com Ell, sofreixen i passen penes. La nostra vocació i la nostra responsabilitat de seguidors del Ressuscitat es basen en el principi de que tots i cada u de nosaltres ha d'anar construint el Cos de Crist en la comunitat del poble de Déu.

I no vos sembla que açò és una cosa que ompl d'alegria i de goig?

Vos la desig a tots aquesta alegria, profunda i ben ficada a l'ànimá. Amb AQUELLA pau i serenor que va omplir el cor dels apòstols, quan es van llançar a tot el món a proclamar la Paraula de Déu.

La festa del treball

Avui, que és el dia primer de maig, celebrem la festa del treball. Tots sabeu que és una festa que té una llarga història. I també tot un sentit i tota una significació. El més accentuat és el de reivindicació de la classe o del món obrer.

Per poder dir-vos qualque cosa sobre la festa del treball, he passat una bona estona rellegint diferents textos, manifestos, llibres i declaracions que em centrassin el tema i em fessin possible aquesta meva catequesi. El tema és molt ample i hi ha moltes maneres d'enfocar-lo. Sé que no puc ser exhaustiu i que m'he de concretar a uns punts determinats. Per açò, després de donar-hi voltes, se m'ha ocorregut una idea que és la que he acceptat per fer aquest meu escrit. I aquesta idea és molt senzilla. He pensat: per què no puc copiar i recordar algunes de les principals idees que sobre tot aquest assumpte va publicar el nostre Concili Vaticà II? I així ho he fet.

El Vaticà II principalment parla de tota aquesta problemàtica en el capítol tercer de la *Gaudium et Spes*, o sigui, el document sobre l'Església i el món actual. Comença així aquest capítol: "També en la vida econòmico-social han de respectar-se i s'han de promoure la dignitat de la persona humana, la vocació íntegra de l'home i el bé de la societat sencera. Perquè l'home és l'autor, el centre i el fi de tota la vida econòmico-social". Després de fer una descripció de l'economia moderna, continua: "No obstant açò, no manquen motius d'inquietud. Molts homes, sobretot en regions econòmiques pròspères sembla que de tal manera es guien per l'economia, que casi tota la seva vida personal i social està tenyida com de cert esperit economista. En un moment en què el desenrotllament de la vida econòmique, orientada i ordenada de manera racional i humana, podria permetre una atenuació de les desigualtats

socials, massa freqüentment duu un enduriment de les desigualtats i fins i tot a vegades un retrocés en les condicions de vida dels més dèbils i un menyspreu dels més pobres. Mentre multituds immenses no tenen l'estrictament necessari per a viure, alguns viuen en l'opulència o malgasten desconsideradament. El luxe viu junt amb la misèria. I mentre un petit nombre d'homes disposa d'un amplíssim poder de decisió, altres estan privats de tota iniciativa i de tota responsabilitat, vivint amb freqüència en condicions de vida i de treball indignes de la persona humana".

En la secció primera d'aquest capítol, el nostre document parla de la llei fonamental del desenrotllament que és el servei de l'home. I ho expressa així: "La finalitat fonamental de la producció no és el mer increment dels productes, ni el benefici major, ni el poder, sinó el servei de l'home, de l'home integral, tenint en compte les seves necessitats materials i les seves aspiracions intel·lectuals, morals, espirituals i religioses". I després diu: "No es pot deixar el desenrotllament ni al lliure joc de les forces econòmiques ni a la sola decisió de l'autoritat pública. Per açò, s'han de jutjar com a falses tant les doctrines que s'oposen a les reformes indispensables, en nom d'una falsa concepció de la llibertat, com les que sacrifiquen els drets fonamentals de la persona i dels grups en ares de l'organització col·lectiva de la producció."

Finalment, i per no cansar-vos més amb les cites que vaig fent, acab amb el paràgraf on es parla de l'eliminació de les enormes desigualtats econòmico-socials que existeixen encara al nostre món. Diu així: "Per respondre a les exigències de la justícia i de l'equitat, s'han de fer tots els esforços possibles perquè, dintre del respecte als drets de les persones i a les característiques de cada poble, desapareixin el més ràpidament possible les diferències econòmiques, verdaderament monstruoses, que, vinculades a discriminacions individuals i socials, existeixen encara avui i encara van augmentant. De la mateixa manera, en moltes regions, tenint en compte les peculiars dificultats de l'agricultura, tant en la producció com en la comercialització dels seus béns, s'ha d'ajudar als pagesos per què augmentin la seva capacitat productiva i comercial, introdueixin els necessaris canvis i innovacions, aconseguen un just guany i no quedin reduïts, com succeeix amb freqüència, a la situació de ciutadans d'inferior categoria".

I per avui, prou. Me pens que recordar-vos aquests textos del Concili pot ésser una bona contribució a aquesta festa del treball. I acab dient-vos amb el Concili: "Els qui amb obediència a Crist cerquen el regne de Déu, trobaran un amor més fort i més pur per ajudar a tots els seus

germans i per realitzar l'obra de la justícia, baix la inspiració de la caritat.

Avui és festa!

Avui és festa! Una festa, però, que no celebrem externament, ja que tots feim feina, la feina normal de tots els dies feiners. Però, avui és festa.

No sé si ho vau sentir. Ahir, a les quatre del capvespre, el toc solemne i brillant de les campanes de la nostra Catedral ens anunciava, amb el seu repicar festiu i alegre, la festa d'avui. I la festa ja sabeu quina és. El dia 8 de maig és la Mare de Déu del Toro.

Tots els menorquins hi hem estat més de dues i de tres vegades a dalt la muntanya del Toro. I hi hem anat a visitar la Imatge de la nostra Patrona. Molts hi anirem també diumenge que ve, dia 10 de maig, per celebrar la festa externa, amb la multitudinària assistència a la missa i a la benedicció dels vents. Avui és pròpiament el dia de la festa litúrgica, demanada per aquest dia 8 de maig, ara fa vint anys. Idò va ésser l'any 1962, quan el bon Papa Joan XXIII va concedir, per aquest dia, el patronatge de la Mare de Déu del Toro per tota l'illa, segons que li havia demanat el bisbe Pascual, en nom de tots els cristians menorquins.

De la importància del Santuari del Toro ja no és necessari que vos en ralli. Però vos vull llegir un petit resum que trob al llibre de les pregàries litúrgiques per aquest dia. Diu en la introducció: "Consta històricament que, des de les darreries del segle XIII, és honorada amb especial devoció la Mare de Déu al cim de la muntanya principal de Menorca. Freqüents peregrinacions —sobretot el mes de maig—, la benedicció anual dels camps de l'illa, nombroses tandes d'exercicis espirituals i jornades de pietat, estudi i apostolat fan del Toro el centre espiritual de la diòcesi. L'antiga Imatge de Maria fou coronada per privilegi pontifici l'any 1943, i la seva església, restaurada i ampliada, es consagrà el 1946."

Si és ben interessant la història, llarga i emotiva, El Toro per a nosaltres és també un lloc on expressar la nostra fe. Jo avui, en dir-vos que és festa, la festa del Toro, voldria que féssiu amb mi una pregària també a la nostra patrona. La que deim en l'Eucaristia i que dirigim al nostre Pare del cel: "Déu omnipotent i misericordiós, que des de dalt del Toro concediu en tot temps al poble de Menorca l'auxili i la protecció de la gloriosa sempre Verge Maria: donau-nos, pels seus mèrits i intercessió, que, arrelant cada vegada més el nostre amor en vós i els germans, puguem ser plenament transformats en Jesucrist."

Transformar-se en Jesucrist, tal com diu aquesta oració, vol dir fer-

nos semblants a ell, canviar, convertir-se, deixar el pecat i el mal i imbuir-nos de l'esperit evangèlic de la seva predicació. Aquest temps de Pasqua que ara esteim vivint amb alegria i goig per la seva resurrecció, ens recorda continuament que hem de caminar i endinsar-nos en els paratges del bé i de l'amor a tothom.

La Verge Maria, la primera creient i el model per a tots nosaltres, ens ajudarà, ens ajuda, a poder aconseguir aquesta transformació, aquest assemblar-nos més i més al seu Fill Jesucrist.

Avui és festa! I... ja no vull dir-vos res més. Però... si. Un darrer pensament, una darrera súplica per a tots vosaltres, estimats radiooients: Per què, aquest capvespre d'avui, quan haureu acabat la vostra feina i ja començareu la festa setmanal del dissabte i diumenge, dic, per què no anau al Toro? O si no per què no vos atracau a qualche església per assistir a l'eucaristia, o, si més no, per resar i saludar la Verge Maria amb una pregària sortida del cor? Trobau? Llavors si que podrieu dir tots més plenament que: avui és festa!

Fer més humà aquest món

Per la festa de Sant Isidre, patró dels pagesos, que celebrem avui, dia 15 de maig, la meva catequesi queda concretada en una frase de l'oració que resam a la missa d'avui. Vos haig de dir que li demanam una cosa molt precisa, però, al mateix temps amplíssima i, en les actuals circumstàncies del món, ben difícil. És açò el que demanam: Que feim més humà aquest món.

Me pens que tots enteneu de veres que vol dir que el nostre món sigui més humà, que feim feina per què el nostre món sigui més humà. Moltes vegades rallam dels drets humans, dels valors de l'home, de com hem de respectar la persona humana, sigui quina sigui. Perquè, certament l'home és el centre de tota la creació i tots esteim d'acord en dir que tots els bens de la terra han d'ordenar-se en funció de l'home que és el centre i el cim de tots ells.

Volia parlar-voù en aquesta festa de Sant Isidre d'uns valors humans que potser massa vegades tenim descuidats. Però un esdeveniment succeït abans d'ahir ha motivat que canviï el meu esquema. Ja sabeu que em referesc a l'atemptat del qual va ser víctima el nostre Papa Joan Pau II. Gràcies a Déu, ha pogut superar el mal que li ocasionaren i va restablint-se poc a poc.

Ha estat un atemptat, com tants d'altres se n'han i s'estant fent, contra un dels valors més essencials de la persona humana: la vida. Tota aquesta onada de violències, de terrorismes, d'assassinats està atacant i

les altres delegacions i comissions diocesanes i altres entitats.

violant aquest valor humà. L'home té dret a la vida. L'home té dret a la seva llibertat. L'home, creat a imatge i semblança de Déu, és l'únic valor absolut aquí en aquesta terra.

Podria anar tocant altres valors que ha d'obtenir l'home. Fer el món més humà vol dir emprar i dominar el món i la tècnica i la màquina en bé de tots els homes. No es pot fer servir la matèria per oprimir els altres. No és l'home per la màquina, sino la màquina per l'home.

La nostra societat de consum està vivint uns moments difícils i molt preocupants. Es capgiren els valors. Es vol arranjar tot no per la força de la raó, sinó per la raó de la força, com molt bé s'ha escrit. L'home, inclinat al pecat, ha assaborit el triomf de la seva tècnica i diria que ha quedat emborratxat.

Fer més humà aquest món. Déu va crear-lo per a l'home: creixeu i multiplicau-vos i dominau la terra. Igualment vos dic, no és l'home per la naturalesa, sinó la naturalesa per l'home... No s'ha d'acomodar l'home a la naturalesa, sino la naturalesa a l'home.

Fer més humà aquest món. On regnà l'amor, la llibertat, la pau i l'ordre. I tot ens falla. El món està nerviós. El món està penjant d'un fil d'un botó que qualque dia, qualque home pot apretar per destruir la humanitat.

Acab amb aquestes paraules del Concili: "La nostra època, més que cap altra, té necessitat d'aquesta sabiduria del bé i de l'amor per humanitzar tots els nous descobriments de la humanitat. El destí futur del món corre greu perill si no es formen homes més instruïts en aquesta sabiduria. Amb el do de l'Esperit Sant l'home arriba per la fe a contemplar i tastar el misteri del pla diví".

CONSELL PRESBITERAL

SESSIÓ DEL MES DE MAIG

La Sessió va tenir lloc el dia 6 de maig de 1981, des de les 10,30 del matí, fins a les 6 del capvespre, al Santuari de El Toro. Resada l'hora de tèrcia i excusada l'absència d'en Sebastià Seguí, actua de secretari n'Antoni Sintès.

— S'aprova l'acta anterior.

— Entrats a l'ordre del dia, els representants dels tres arxiprestats informen dient que no han fet, per diverses raons, les reunions preparatòries per aquesta sessió, si bé els de Maó es van reunir per fer una estona de convivència.

— **Sobre els llibres sacramentals.** Vist el que s'ha anat dient sobre açò, el Consell aprova que es continuïn els llibres darrerament aprovats i que es faci, per arxivar a la Cúria, un duplicat exacte de la partida i no només les fitxes que es feien fins ara. Hi ha un suggeriment, expressat per alguns sacerdots, en el sentit de pensar en uns llibres més apropiats a la nostra diòcesi. Es podria encarregar el projecte a la Comissió de Litúrgia i altres tècnics.

— **Pla de revisió-reflexió dels anys 80.** El Sr. Bisbe informa dels contactes que ell i el coordinador han tingut amb les diferents delegacions diocesanes. Els primers que han fet han estat amb les delegacions de catequesi, migració, ensenyament, caritat, litúrgia, ecumenisme. També qualque cosa amb la de missions i el secretariat de joves. Ha encarregat a un sacerdot de la diòcesi l'elaboració d'un qüestionari sobre l'evangelització i el món obrer. El Sr. Bisbe continuarà aquests contactes amb les altres delegacions i entitats eclesials de la diòcesi per anar recollint dades sobre el particular i anar movent aquesta feina que ens hem proposat.

— **L'enquesta sobre alguns aspectes de la pastoral del matrimoni.** El Sr. Bisbe presenta al Consell el resultat sociològic de l'enquesta que a finals de l'any passat es va fer als capellans del bisbat i que ha desenrotllat el sociòleg Joan Estruch, de Barcelona. Després el Vicari General fa un comentari sobre la mateixa. El Consell s'adona del treball realitzat i acorda escriure una carta d'agraïment al dit sociòleg i també publicar tot l'estudi en un nombre extraordinari del Butlletí del Bisbat, per a coneixement sobretot dels capellans de la diòcesi. D'acord amb els camins pastorals que senyala l'enquesta i recorda el sociòleg, es desitja que pels arxiprestats s'estudii i es cerquin conclusions adequades que es poden treure de la dita enquesta.

— Finalment s'insinua que seria convenient elaborar un sondeig a diferents col·lectius de l'illa (empresaris, món de la cultura, món obrer, etc) sobre l'opinió i el pensament que tenen de l'església menorquina i les seves institucions.

Acabada la sessió, es fa el següent ordre del dia per a la pròxima reunió, que tindrà lloc el dimecres, dia 1o de juny a El Toro:

- 1) El Sr. Bisbe presentarà el resultat de les entrevistes tingudes amb les altres delegacions i comissions diocesanes i altres entitats.

2) Anàlisi dels resultats, per arxiprestats, de l'enquesta sobre el matrimoni, segons una doble òptica.

a) quines línies pastorals se'n poden extreure dels resultats de l'enquesta?

b) què creis de les conclusions a què arriba l'esmentat estudi?

Ciutadella, 13 de maig del 1,981.

SECRETARIA GENERAL

NOMENAMENT

Amb data del dia 1 del passat mes de maig el Sr. Bisbe va nomenar Consiliari diocesà i interparroquial de Maó de Càritas al Sr. Miquel Tutzó Melià.

ATEMPTAT CONTRA EL PAPA JOAN PAU II

De tots és ja ben conegut l'atemptat que el nostre Sant Pare Joan Pau II va sofrir el passat dia 13 de maig, mentre era a la plaça de Sant Pere del Vaticà, per l'audiència acostumada de cada dimecres. Gràcies a Déu, el Papa es va restablir i està ja fora de perill. El Sr. Bisbe, en asseblar-se de la notícia va escriure unes paraules a tots els diocesans, demanant oracions pel Papa, escrit que publicam en un altre lloc d'aquest butlletí. També va enviar a la Nunciatura Apostòlica de Madrid, el següent telegrama: "Señor Nuncio Apostólico. Madrid. Avenida Pio XII. 45. "Lamentando agresión violenta sufrida por Su Santidad Juan Pablo II, estamos en comunión oraciones rogando por él. Obispo Menorca".

TANDA D'EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS

Tindrà lloc al santuari de El Toro la setmana del 6 a l'11 de juliol propinent. La dirigirà el sacerdot de la diòcesi de Vic i professor de la Facultat de Teologia de Barcelona, Sr. Antoni Ma. Oriol.

DELEGACIÓ DIOCESANA DE VOCACIONS

PLA DIOCESÀ PER A LA PASTORAL DE LES VOCACIONS CONSAGRADES

PRESENTACIÓ

Als pocs mesos de prendre possessió de la diòcesi de Menorca, va arribar-me de la Sagrada Congregació "Pro institutione catholica", que és la que cuida dels afers dels Seminaris i de les vocacions sacerdotals, un document relatiu a l'elaboració d'un "Pla d'acció" diocesà per a les vocacions. En ell, em donaven normes i suggeriments per a la realització d'aquest pla a la diòcesi de Menorca, no solament en el sentit de redactar-lo, ajudat pels meus col.laboradors, sinó sobretot de publicar-lo, presentar-lo a la Santa Seu per a la seva aprovació i després dur-lo a la pràctica en la pastoral de conjunt de totes les altres activitats del bisbat.

Expressament vaig esperar i vaig deixar passar temps, abans de programar-lo perquè em semblava que devia conèixer millor la diòcesi i que no era prudent de començar la meva tasca ministerial a l'illa amb un pla d'acció, sense tenir els elements necessaris per dur-lo a terme, d'una pastoral que per la seva importància exigeix uns plantejaments seriosos i amb coneixement de causa.

Ara, després del temps que fa que som aquí, i després d'haver passat el borrador d'aquest pla a la Delegació diocesana de vocacions, tenc el gust de presentar-lo i també d'enviar-lo a la Sda. Congregació, quan dintre de pocs dies, segons sembla, començarà a Roma la celebració d'un Congrés mundial sobre les vocacions consagrades.

Com podreu veure, són unes línies generals per centrar el tema d'aquesta pastoral vocacional i sobre el qual esper que molts de vosaltres direu qualque cosa, sobretot en aquesta revisió reflexió que ens hem proposat pels anys 80.

Que el tema és important i urgent, me pens que no hi ha ningú que ho pugui negar. Per açò, en publicar aquest pla d'acció per a coneixe-

ment de tots, vos exhort a llegir-lo, estudiar-lo y fer-me arribar totes aquelles idees i suggeriments que ens ajudin a polir-lo i a sobre posar a la pràctica aquelles línies i aquells objectius que ens hi hem proposat.

A tots la meva benedicció.

Ciutadella, abril del 1981

+ Antoni, bisbe

1.— La Vocació cristiana

Un pla diocesà de cara al foment de la pastoral de les vocacions consagrades, si es vol que resulti eficaç i fructifiqui, ha de posar-se en pràctica tenint present, no solament els principis doctrinals de l'Església, sinó també tota la realitat de la nostra situació diocesana.

Hem de partir, idò, de la doctrina exposada principalment en el Concili Vaticà II, que, amb paraules de Joan Pau II, és la veu de l'Esperit pels nostres temps, per adonar-nos que la pastoral vocacional és una feina que és del tot imprescindible en l'Església de Jesús. Efectivament, tal com diu la *Lumen gentium*, "A Déu li va semblar bé de santificar i salvar els homes no d'un a un, sense cap lligam entre ells, sinó constituint un poble que el reconegué i el servís en santedat". (1)

L'Església és una comunitat de creients la qual forma el "llinatge escollit, sacerdoci real, nació santa, poble redimit," (2) segons la célebre definició que trobam en la carta primera de St. Pere.

Aquesta nostra vocació baptismal que hem de mantenir viva i operant en tots els cristians, és el fonament per respondre cadascú a la vocació concreta que ha de seguir dintre del Poble de Déu.

Certament, aquest sacerdoci comú de tots els feels és diferent d'aquell altre ministerial que Déu dóna a alguns, que són cridats a l'exercici d'uns serveis especials en bé de tota la comunitat i que han d'ésser exercits en la persona de Crist, Cap de la seva Església.

Després, tampoc podem descuidar aquelles altres persones que són cridades a estar més a prop de Jesús per una donació a una vocació religiosa o a altres ministeris segons les necessitats i circumstàncies de cada comunitat.

Aques nostre pla vocacional va dirigit d'una manera especial a les vocacions consagrades, i per açò les orientacions i els principis d'aplicació que ara elaboram fan referència a elles.

2.— La nostra situació diocesana

Ens referim especialment a les dades estadístiques que ens proporciona la realitat dels darrers anys sobre les persones consagrades a Déu en el ministeri sacerdotal i en la vida religiosa. La situació, gràcies a Déu, no és alarmant. S'endevina una petita esperança i, donada la característica de la nostra diòcesi, almanco per tot el que falta d'aquest segle XX, no creim que s'arribi a situacions extremes de manca de persones dedicades al ministeri sacerdotal.

Actualment la nostra diòcesi —amb data del gener del 1980— compta amb la següent estadística:

Nombre d'habitants:	56.000
Km2. d'extensió	702
Distància més llarga	50 Km.
Nombre de sacerdots	56
Mitjana d'edat dels sacerdots	51 anys.
Passen de 60 anys	20 sacerdots (35,71 per cent)
No passen dels 40 anys	14 sacerdots (25 per cent)
De 41 a 60	22 sacerdots (39,29 per cent)
No arriben a 60 anys	36 sacerdots (64,29 per cent)
Tenim un diaca de 50 anys	
El Seminari compta amb 5 seminaristes.	
Els tres darrers anys han mort 3 sacerdots.	
Els tres darrers anys s'han ordenat 2 sacerdots.	
Dels 56 sacerdots incardinats:	
3 exerceixen fora bisbat	
1 és a Missions	
6 estan jubilats	

Sembla, idò, que la situació, encara que no sigui optimista del tot, tampoc no és negativa ni del tot preocupant.

Les previsions pel futur, de cara a la nostra diòcesi, poden ésser esperançadores. I voldriem que en fossin també per a la nostra cooperació i ajuda a les necessitats vocacionals que se senten a altres parts i a altres diòcesis. Una ajuda missionera més eficaç i més numèrica ens seria favorable i creim que augmentaria la sensibilitat vocacional dels nostres feels.

Una paraula sobre les vocacions religioses ens fa dir que en açò depenim exclusivament d'altres llocs i que les cases establertes al bisbat poden continuar. Menorca ha donat i encara dóna aquestes vocacions.

3.— Necessitam, però, una pastoral vocacional conjunta

Tot el que hem dit fins ara no vol ésser, de cap de les maneres, un subterfugi per anar tirant, ni tampoc un angelisme que no s'adoni de la situació que vivim. A Menorca, com a tot arreu, hem sentit la crisi vocacional, i tenir ara cinc seminaristes i qualque més en perspectiva, no és la solució definitiva al problema vocacional. Encara esteim en devallada i pels pròxims anys creixerà la mitjana d'edat i serem manco sacerdots. No es preveu cap ordenació sacerdotal fins a uns quatre o cinc anys.

El problema vocacional, idò, és bàsic. L'hem d'afrontar amb serenitat i amb esperança. I, de moment, partint de la línia actual que ens imposa la legislació canònica.

Per açò, ha d'ésser feina de tots. I una feina que hem d'entroncar en la nostra pastoral, perquè és un punt cèntric no solament per a la constitució de la nostra Església, sinó també perquè afecta a tota la comunitat i tota ella n'és responsable.

4.— Agents d'aquesta pastoral

En primer lloc, **el bisbe**. Ell que és el cap visible i fonamental de la comunitat diocesana ha de fer la feina d'il·luminar, planificar, promoure i animar tota la comunitat per aquest servei responsable, tant de part de les persones com de les institucions de tota l'estructura diocesana.

El bisbe, en el seu ministeri episcopal, ha de desvetlar vocacions amb el seu contacte viu i animador amb els grups juvenils de la catequesi, dels col·legis; amb motiu també de la celebració de la confirmació; amb la joventut dels moviments diocesans i parroquials, obrint horitzons cap a un servei eclesial de total dedicació.

També amb el seu contacte i relacions amb les famílies i les comunitats parroquials i, especialment, amb els sacerdots i comunitats religioses de la diòcesi, per conscienciar-los de la transcendència del tema vocacional.

El diàleg i les converses amb els educadors del Seminari i d'altres col·legis i també amb els seminaristes ha d'ésser per ell un mitjà eficaç per exercir aquest seu ministeri vocacional, com a pare en la fe i germà i amic confident, per així potenciar una vivència que valoritzi davant tot-hom la realitat i la presència del nostre Seminari i de les vocacions que en ell hi ha.

Després, els sacerdots i els religiosos. Aquesta promoció vocacional

que cercam té un decisiu desenrotllament segons sigui l'actitud i l'espirit de servei de tots els que ja s'han consagrat a Déu. Ells han de manifestar amb la vida i la paraula la força de la bona notícia que ens indica l'amor de Déu Pare als homes. Hi ha d'haver en ells unes actituds de fons que enforteixin de ver la promoció de les vocacions; per açò, pensem que hi han d'actuar:

- amb el testimoni alegre del seu sacerdoti, viscut plenament;
- donant una imatge atractiva del sacerdoti;
- ajudant a descobrir les vocacions;
- emprant tots el mitjans al seu abast: catequesi, celebracions, converses, etc;

- amb una acció continuada, no fugaç, ni solament d'un dia;
- amb optimisme, però sense esperar cap miracle;
- amb l'oració, sobretot la comunitària en les parròquies, clubs, etc.;

Ens és necessària una revisió a fons de la pròpia posició afectiva davant el Seminari diocesà i les institucions afins, superant totes aquelles postures negatives que bé es poden considerar com un suïcidi lent: tant la dels qui obstaculitzen positivament la seva tasca amb postures radicalitzades d'un o altre signe, com la dels qui es situen davant d'aquestes institucions amb una actitud d'indiferència total (3).

Els seglars. Podríem anar parlant també dels pares de família, dels altres educadors, dels moviments d'església, és a dir, de tot el nostre poble cristià, cada qual segons la feina i el testimoni que ha de donar i realitzar en aquest camp. I també a tots ells els serà necessari que els oferim la forma més idònia de presentar la vocació consagrada i el que significa la vocació pel servei permanent de l'Església.

Convé, també finalment, que l'obra diocesana de la pastoral vocacional aquesta **Delegació diocesana de les vocacions**, que ja existeix però que duu ara una vida més prest lànguïda, és reavifi, tingui més vida per a promoure i recolzar i animar l'acció de tots.

5.— Mitjans a emprar

Gràcies a Déu, creïm que n'hi ha molts i la creativitat de tots pot esmerçar-se en cercar-ne d'altres. Sí que hem de remarcar sobretot:

a) **la paraula de Déu.** Hi tenim l'explicació dels grans temes vocacionals.

b) **la catequesi.** Hi hauria d'haver més presència del tema vocacional. Fer les catequesis adients i també l'oferiment de tota casta de serveis d'orientació professional-vocacional.

c) **la pregària.** Establiment de grups de pregària, dia vocacional mensual.

6.— Aplicació del pla o conclusions operatives

Després de tot el que hem anat exposant fins aquí, sembla que els objectius o les conclusions operatives per aconseguir un augment qualitatiu i quantificatiu de les vocacions consagrades haurien d'ésser:

- Sensibilitzar els nostres cristians en aquest camp.
 - Crear un clima de pregària.
 - Divulgar la doctrina sobre les vocacions per mitjà de la predicació, la catequesi i també en el Full parroquial, ràdio, diari i revistes nostres.
 - Valoritzar convenientment la realitat i la presència del Seminari entre nosaltres, pel que indica i mostra de vitalitat cristiana.
- També s'hauria d'anar
- A la creació de grups vocacionals d'oració.
 - Orientació vocacional i catequesi sobre els confirmands.
 - Entroncament d'aquesta pastoral amb el Secretariat de joves cristians.
 - La celebració del dia del Seminari i de les vocacions consagrades.
 - Una més intensa i eficaç integració dels religiosos-ses en la pastoral diocesana.

Sense restar força a la valorització de la vocació laical que ha constituït un extraordinari avenç en la comprensió de l'Església, poble de Déu, hem d'esforçar-nos en aquesta mateixa línia per a fer descobrir el paper transcendental que segueixen ocupant els ministeris ordentats i les vocacions per la vida d'especial consagració, com signes de la diversitat, complementarietat i reciprocitat de les vocacions dins el poble de Déu. (4).

Ciutadella, abril de 1981

Notes

(1) "Lumen Gentium", n. 9

(2) 1 Pt. 2, 9-10

(3) Cfr. "El Seminario, comunidad de esperanza", del Secretariat de la Comissió episcopal de Seminaris, Madrid. 1979.

(4) "Lumen Gentium", nn. 12 i 13.

COMISSIO DIOCESANA D'ECONOMIA

MOVIMIENTO DE ENTRADAS Y SALIDAS DURANTE EL AÑO 1980

ENTRADAS

70.—SERVICIOS DIVERSOS

7076.— Suscripciones al Boletín del Obispado	86.996,00
7009.— Reintegro importe viajes	34.737,00
7009.— Reintegro préstamos a sacerdotes	146.000,00
7031.— Fotocopias cobradas	9.000,00
7071.— Actuaciones Curia e impresos	39.262,00
Total pesetas	315.995,00

74.—RENTA DEL PATRIMONIO MOBILIARIO E INMOBILIARIO

740.— Intereses bancarios percibidos	729.879,00
741.— Reintegro a cta/ de P.S.A. Ma. Claret	3.600,00
741.— Reintegro a cta/ de P. San Bartolomé	300.000,00
741.— Reintegro a cta/ de P. San Luis	30.000,00
741.— Cancelación préstamo P. Sta. Eulalia Mahón	55.000,00
741.— Cancelación préstamo P. San Cristóbal	50.000,00
743.— Cobro del 21 al 32 plazos de la venta de la casa de Dña. Eugenia de Olivar	1.200.000,00
743.— Cobro 3o. plazo a J. Camps Florit	100.000,00
743.— Cobro último plazo venta casa Rosario	1.000.000,00
743.— Cobro último plazo venta casa Ma. Barceló	500.000,00
Total pesetas	3.968.479,00

75.—SUBVENCIONES

750.— Distintas del fondo común interdiocesano 16.890.908,00

78.—APORTACIONES RÉCIBIDAS DE LA COMUNIDAD

DIOCESANA

780.— Cuota diocesana de las Parroquias 644.638,00

781.— Donativo de la Iglesia y Cofradia del Santo Cristo
de Ciudadela 75.007,00

781.— Colecta Padre Huguet 6.500,00

782.— Donativos varios 193.587,00

784.— Misas de binación 32.693,00

789.— Limosna penitencial 64.661,00

789.— Cuota Mutual Clero 267.000,00

789.— Aportación de los fieles al fondo común inter-
diocesano 1.063.896,00

Total pesetas 2.347.982,00

78.—APORTACION DE LOS FIELES A LA COMUNIDAD

NACIONAL

780.— Importe de las colectas extraordinarias 262.345,00

78.—APORTACION DE LOS FIELES A LA COMUNIDAD

UNIVERSAL

781.— Colecta Clero Indígena 475.000,00

781.— Colecta Santa Infancia 81.201,00

781.— Colecta Domund 1.575.000,00

781.— Campaña contra el hambre 2.070.000,00

Total pesetas 4.201.201,00

SUMAN LAS ENTRADAS 27.986.910,00 Ptas.

SALIDAS

61.—GASTOS DE PERSONAL

6100.— Nómina de sacerdotes	16.078.560,00
610026.— Administrativos	41.000,00
610028.— Subalternos	69.000,00
—.— Mutualidad Clero	267.000,00
6102.— Viajes realizados	112.823,00
6699.— Gastos diversos	358,00
Total pesetas	16.568.383,00
617.— Seguridad social sacerdotes	545.975,00

62.—GASTOS FINANCIEROS

62410.— Intereses bancarios	239.170,00
62419.— Beneficiarios legado Maria Barceló	250.000,00
Total pesetas	489.170,00

60.—COMPRAS

6021.— Permuta fotocopiadora	60.117,00
6029.— Estufas	16.075,00
6029.— Permuta motor eléctrico	18.605,00
6029.— Gasolina y otros	51.574,00
605.— Harina para hostias	9.250,00
Total pesetas	155.621,00

63.—TRIBUTOS

630.— Contribuciones y arbitrios	199.555,00
----------------------------------	------------

64.—TRABAJOS-SUMINISTROS Y SERVICIOS EXTERIORES

641.— Reparaciones

6410.— Reparaciones ordinarias	92.660,00
6412.— Limpieza	68.005,00

Total pesetas 160.665,00

642.— Suministros

6420.— Agua	358,00
6422.— Electricidad	52.407,00

Total pesetas 52.765,00

646.— Seguros

6460.— Seguros contra incendios	1.328,00
---------------------------------	----------

66.—GASTOS DE FUNCIONAMIENTO Y ACTIVIDADES

660.— Material de oficina

6601.— Equipo y material	162.582,00
--------------------------	------------

661.— Comunicaciones

6610.— Teléfono	112.320,00
6612.— Correos y Telégrafos	12.715,00

Total pesetas 125.035,00

662.— Relaciones públicas

22.220,00

663.— Difusión

6631.— Boletín Oficial del Obispado	252.173,00
6631.— Full dominical	12.221,00

Total pesetas 264.394,00

665.— Actividades pastorales

6651.— Secretariado Jóvenes cristianos	64.375,00
6651.— Comisiones Diocesanas	23.673,00

Total pesetas 88.048,00

669.— Otros gastos

6690.— Suscripciones a revistas	19.476,00
6691.— Limosnas distribuidas	4.500,00
6699.— Gastos diversos	75.795,00

Total pesetas 99.771,00

67.— APORTACIONES ORDINARIAS A LA COMUNIDAD

DIOCESANA

6700.— Parroquia S. Antonio Ma. Claret	400.000,00
Parroquia San Esteban	50.000,00
Parroquia San Antonio Abas de Mahón	2.189.970,00
Parroquia S. Francisco de Ciudadela	1.150.000,00
Cabildo Catedral Basílica	1.000.000,00
6703.— Seminario (presupuesto)	300.000,00
Seminario (colecta)	514.610,00
6707.— Limosna penitencial	107.676,00

Total pesetas 5.712.256,00

671.— APORTACIONES ORDINARIAS A LA COMUNIDAD

NACIONAL

6713.— Aportación de los fieles al fondo comunitario interdiocesano	1.063.896,00
6713.— Colectas extraordinarias remitidas	180.965,00
6710.— Secretariado Episcopal A. Plenaria	10.629,00

Total pesetas 1.255.490,00

672.— APORTACIONES ORDINARIAS A LA COMUNIDAD

UNIVERSAL

6720.— Colegio Español de Roma	77.007,00
6721.— Clero Indígena	475.000,00
6721.— Santa Infancia	81.201,00
6721.— Domund	1.575.000,00
6721. A.— Campaña contra el hambre	2.070.000,00

Total pesetas 4.278.208,00

673.— APORTACIONES EXTRAORDINARIAS A COMUNIDAD

DIOCESANA

6730.— Nueva Parroquia de San Rafael	4.188.055,00
6732 A.— Conservación edificio Seminario	514.529,00
6732.— Obras en el Seminario	1.310.359,00

Total pesetas 6.012.943,00

SUMAN LAS SALIDAS 36.194.409,00

NUNCIATURA APOSTOLICA

CARTA, AGRAINT LES ORACIONS PEL PAPA

Madrid, 15 de mayo de 1981.

Excelencia Reverendísima:

Le quedo muy agradecido por las devotas muestras de afecto y solidaridad que Vuestra Excelencia me ha dirigido en favor de Su Santidad.

Le ruego prosiga suscitando en esa Diócesis oraciones al Señor para el pronto restablecimiento del Santo Padre.

Con un fraterno y cordial saludo en el Señor.

Nuncio Apostólico
p. a.

Excmo. Sr. Dn. Antonio Deig
Obispo de Menorca
Ciudadela.—

Francesco Canalini

CONFERENCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

COMUNICADO DE LA COMISION PERMANENTE SOBRE EL ATENTADO CONTRA SU SANTIDAD JUAN PABLO II

Cuando ultimábamos ayer tarde el texto de una declaración pública, dedicada especialmente al terrorismo, después de haber estudiado la víspera la preparación adecuada de la Visita pastoral a España de Su Santidad Juan Pablo II, fuimos sorprendidos con estupor por la noticia del atentado contra el Santo Padre.

Entre el dolor y el desconcierto, procuramos conseguir la información más fiable sobre el terrible suceso y vivimos unas horas de zozobra, temiéndonos lo peor. Nuestra reacción espontánea fue interrumpir la sesión de trabajo y trasladarnos a la capilla para orar juntos ante el Santísimo Sacramento por el restablecimiento de Su Santidad.

Posteriormente, atendimos los requerimientos de los medios de información, que solicitaban alguna palabra nuestra ante tan terrible noticia. Entre tanto, seguíamos pendientes de las informaciones de Roma y pudimos comprobar la conmoción de todo nuestro pueblo y del mundo entero por la agresión al Papa Wojtyla, tan querido y respetado por toda la humanidad. Nos confortó particularmente la adhesión tan noble y afectuosa del Rey de España, del Presidente del Gobierno, de las dos Cámaras legislativas y de los líderes políticos. A la par, agradecíamos el servicio admirable a la información de nuestro pueblo que desplegaron

las agencias informativas, Televisión Española, las Cadenas de radio y los periódicos.

Superada la intervención quirúrgica con resultados alentadores y comprobado que no hay órganos vitales afectados en el cuerpo del Santo Padre, estamos abiertos a la esperanza y perseveramos en la oración. A orar también incesantemente os invitamos a todos los fieles, recomendando plegarias, tanto litúrgicas y comunitarias en los templos, cuanto familiares y personales.

Nos remitimos al segundo Comunicado con nuestras apreciaciones sobre el terrorismo, para ponderar el horror hacia este crimen, que, además de inferir la más grave injuria a un ser humano, incide esta vez en la sagrada persona del Vicario de Cristo, campeón infatigable en la defensa de los derechos humanos. Huelgan otros comentarios. Preferimos el dolor silencioso, el perdón y la oración.

Madrid, 14 de mayo de 1981

6730.— Nueva Parroquia de San Rafael

6732 A.— Conservación edificio Seminario

6732.— Obras en el Seminario

514.529,00

1.310.359,00

COMUNICADO DE LA COMISION PERMANENTE SOBRE EL TERRORISMO Y LA CRISIS DEL PAIS

1.— Una vez más nuestra reunión episcopal se celebra en momentos difíciles para la sociedad española. Aumenta en nuestro pueblo un difuso malestar, mezcla de sentimientos de frustración, de desconfianza en las instituciones, de miedo a la violencia y de preocupación por el futuro.

2.— Motivo muy principal de esta inquietud generalizada es el crecimiento incesante del paro, que angustia a millares de familias, deshace moralmente a los tabajadores sin empleo y descorazona a los jóvenes. Y, junto al paro, otras lacras como la violencia callejera, el alcoholismo, la droga, el deterioro de la familia y la quiebra de los valores humanos.

3.— Sobre este inquietante panorama destaca el duro azote del terrorismo, cuyos autores están poniendo a prueba con sus crímenes la resistencia moral de nuestro pueblo. Estos delitos abominables vulneran muy gravemente la ley de Dios y la dignidad del hombre y no pueden justificarse por ningún objetivo, ni económico ni político.

4.— Como miembros de la sociedad, también nosotros nos vemos hondamente afectados por estos hechos y compartimos el dolor y la indignación que provocan en todos los ciudadanos honestos. Como Pasto-

res de la Iglesia, nos sentimos llamados a confortar e iluminar el ánimo y la conciencia de nuestros hermanos en la fe.

5.— Sufrimos con el llanto de las viudas y de los hijos de las víctimas y pedimos a Dios para ellos el consuelo y la esperanza de la fe cristiana. Nos preocupa también el cuadro de reacciones que el terrorismo puede provocar: unos se sienten empujados hacia la desesperación y el abatimiento; otros, hacia reacciones de venganza inmediata, respondiendo a los terroristas con la ley del Talión; en tanto que algunos abogan por la abolición drástica del sistema de libertades que garantiza la Constitución.

6.— Participa de la inmoralidad del terrorismo cualquier tipo de colaboración con sus autores, ya sea de apoyo directo, ya de simple utilización del hecho terrorista para fines interesados. Pero, no basta la condenación de estos hechos. Es necesario defender, con firmeza y solidaridad, los valores que destruye el terrorismo, dejando a un lado diferencias secundarias, aunque sean legítimas. Se impone dar prioridad al esfuerzo común por la defensa de la vida, por la convivencia pacífica, por la justicia social, por la seguridad de las personas y por la regulación legal de todas las libertades.

7.— Estos trances dolorosos constituyen una clara llamada de Dios al fortalecimiento moral de nuestra vida privada, familiar y social. Las más de las veces el terrorismo florece en sociedades minadas por el debilitamiento moral de la población o por una inversión manifiesta de la jerarquía de valores.

8.— Los esfuerzos del Gobierno y de las fuerzas sociales por disminuir el desempleo y crear puestos de trabajo, tendrán que verse secundados con la aceptación por todo el cuerpo social de un reparto más equitativo del trabajo y de las rentas, aceptando las cargas que se nos impongan en pro de una mayor justicia distributiva. En lo que atañe al terrorismo, al declive moral, al clima de pesimismo y desaliento, es notoria la responsabilidad de los medios de comunicación social, por su poder de cohesión y de disgregación, de esclarecimiento y de confusión, de estímulo y de desaliento. Mucho cabe esperar de ellos, precisamente en este año en que el lema de la Jornada Mundial de las Comunicaciones Sociales es el servicio de éstas a la libertad responsable de los hombres.

9.— En suma, tenemos que afrontar entre todos la salida de la crisis, sobre todo en lo que arrastra de pesimismo psicológico y de inhibición moral. Con la ayuda de Dios y con confianza en nosotros mismos, podemos y debemos superar esta depresión. Si es cierto que la España

oficial no debe caminar aparte de la España real, con la misma razón se debe afirmar lo contrario. Hay que erradicar la desconfianza sistemática en las personas y en las instituciones públicas, así como las descalificaciones precipitadas y globales de cualquier propuesta de solución que venga de los poderes públicos.

10.— Son de signo positivo las colaboraciones entre el Gobierno, los partidos, los sindicatos, las patronales y otras fuerzas de la sociedad, para fines de bien común. Los grandes objetivos patrióticos de la justicia social, el respeto al orden constitucional y la convivencia respetuosa dentro del pluralismo, bien merece el respaldo de todos, no faltará el de la Iglesia, a cuyos miembros pedimos un testimonio auténtico de fraternidad y de esperanza en esta coyuntura de la comunidad española.

MENSAJE DE LA COMISION EPISCOPAL DE MEDIOS DE COMUNICACION SOCIAL PARA LA JORNADA MUNDIAL

Un servicio a la Libertad responsable — Así presenta a las Comunicaciones Sociales la Jornada Mundial de 1981 (31 de Mayo).

1.— Los católicos de todos los países celebramos el 31 de Mayo, Domingo de la Ascensión, la XV Jornada Mundial de las Comunicaciones Sociales, contempladas este año como “un servicio a la libertad responsable de los hombres”. El lema de 1981, tan importante como oportuno, reclama de nosotros, obispos encargados de este campo pastoral en España, un breve comentario ante la comunidad cristiana y ante la opinión pública. Tenemos muy presentes los esfuerzos empeñados en nuestro país por asegurar el derecho a informar y a ser informado y nos sentimos obligados a laborar para que unas libertades tan valiosas no se autodestruyan por el abuso, o por la violación de las libertades ajenas.

2.— Destacamos, ante todo, que, con dicho lema, el Papa Juan Pablo II viene a subrayar, una vez más, el valor insigne de la libertad humana y el deber correlativo de cultivarla y defenderla. Señalarles a las comunicaciones sociales como horizonte ético y como objetivo humanista el servicio a la libertad del hombre, significa sustraerlas de la obscura servidumbre del poder y del dinero y devolverles a la prensa, a la radio, a la televisión y al cine, su dignidad de prodigiosos instrumentos de cultura y de promoción humana.

3.— La libertad a la que deben servir los instrumentos de difusión viene definida y potenciada por el adjetivo de responsable. Nos teme-

mos, no obstante, que no pocos interpreten esa calificación como un modo de aguar o de devaluar el sustantivo libertad. Y sin embargo, esta prerrogativa de los seres humanos, reflejo de la imagen divina que nos define, solo se ejerce con plenitud y verdad, cuando somos señores de nosotros mismos, esto es, dueños de nuestro propio albedrío, y lo usamos con madurez, como personas individuales y como miembros de la sociedad. El capricho, la real gana, o el atropello de las libertades ajenas, reflejan, en quienes así obran, una sumisión a las pasiones o a los intereses, es decir, una merma de la propia libertad.

4.— Sin adentrarnos más en el terreno filosófico, recordemos que, como cristianos, “hemos sido llamados a la libertad” (Gal. 5, 13) y que “hemos de obrar como hombres libres, sin hacer de la libertad un pretexto para el mal” (I Pedro, 2,16). En esto, los sentimientos de la humanidad actual están en consonancia con el mensaje del Nuevo Testamento. “Las personas y los grupos sociales, dice el Concilio, están sedientos de una vida plena y de una vida libre” (Gs, 9) “La orientación del hombre hacia el bien solo se logra con el uso de la libertad, la cual posee un valor que nuestros contemporáneos ensalzan con entusiasmo” (Ibid, 17).

5.— Entendidas las comunicaciones sociales como un servicio a la libertad responsable de los hombres, hemos de señalar que en el mundo de hoy se comprueba fácilmente que las sociedades más respetuosas con los derechos humanos y con las libertades públicas, suelen ser aquellas en las que un sistema auténticamente democrático garantiza la libre actividad de los órganos de expresión. De hecho, las actividades informativas son un modo cualificado de practicar la propia libertad y de incrementar también la de los lectores, oyentes o espectadores.

6.— Sin embargo, es obligado preguntarse: Quienes tienen a su alcance el micrófono o la cámara de televisión, las columnas del periódico o de la revista, ¿hacen siempre un uso responsable de la libertad que ejercen? Y, pasando a los profesionales, periodistas o asimilados, a los empresarios de la difusión, ya sea ésta de titularidad estatal o de propiedad privada, ¿se conducen siempre con el nivel de responsabilidad que exige su enorme influjo social?

Con la misma sinceridad con que proclamamos el servicio de las comunicaciones sociales a los derechos humanos y al progreso democrático, hay que reconocer que, en los países catalogados como libres, el escrito, la voz y la imagen, difundidos entre millares de consumidores, sirven, no pocas veces, más a la opresión que a la liberación, más a la degradación que a la dignificación de los seres humanos.

7.— Fuerza es descender al caso español, puesto que en España estamos y para españoles escribimos. El paso de un régimen de autoridad a otro de libertad se presta a no pocas reflexiones. Es evidente, a la luz del derecho natural y de la doctrina del Evangelio, que no se sirve a la libertad, suprimiéndola. De ahí que en la etapa anterior se registraran tensiones permanentes entre la sociedad y el Estado y que la propia Iglesia hubiera de hacer advertencias muy severas en pro del derecho de expresión. No cabe duda tampoco de que, como muchos han subrayado, los medios de comunicación social han sido en España uno de los agentes más decisivos en la transición y en la consolidación democrática.

8.— Analizando a fondo este proceso, es patente entre nosotros que, además de un cambio de Régimen, se ha operado en España, durante el último quinquenio, un potente y aceleradísimo cambio en la misma sociedad. Procesos vividos por otros países a lo largo de decenios aquí se han consumado en pocos años. Nos preguntamos: ¿Pueden considerarse necesidades democráticas de primer orden, la proliferación del cine pornográfico, o la degradación moral y cultural de determinados programas, en una televisión única y común? ¿Son de veras logros de libertad las patentes de insulto, de difamación, de demolición de valores, que practican sistemáticamente y, las más de las veces, impunemente, determinadas publicaciones, periódicas y no periódicas? Si esto sigue creciendo entre nosotros, ¿estamos construyendo la libertad, o la estamos destruyendo? El Santo Padre, en su último mensaje para la jornada mundial de la paz, nos decía: “Para servir verdaderamente a la paz, la libertad de cada ser humano y de cada comunidad debe respetar las libertades y los derechos de los demás, individuales y colectivas. En este respeto encuentra su limitación pero también su lógica y su dignidad, ya que el hombre por naturaleza es un ser social”.

9.— No se sirve ciertamente a la libertad de los hombres manejando, con fines económicos, ideológicos o políticos, los fáciles resortes del sexo o de la violencia, o halagando cualquier género de pasiones bajas. Suelen ser estos procedimientos —ya los realicen las dictaduras de cualquier color, ya se den en el seno de sociedades democráticas— turbias anestias de la personalidad del hombre masa, millones y millones de seres indefensos cuya libertad se conculca y se manipula.

10.— Lamentamos particularmente las ofensas a los sentimientos morales y religiosos de nuestro pueblo, así como los ataques sistemáticos a la Iglesia, que pululan ahora en ciertas publicaciones y emisiones, al calor de un anticlericalismo de resabios arcáicos. Ningún sector social, ningún estamento profesional toleraría en un estado de derecho

los menosprecios e insultos que aquí se vierten contra el Clero o contra el Episcopado. Nuestra condición de hombres de Iglesia nos inclina a la paciencia y al perdón, a la convivencia en el respeto, dentro de los cauces de una democracia civilizada. Unos y otros debiéramos recordar, sin embargo, que ni en nuestra historia pasada ni en la más reciente, han conducido a nada bueno las descalificaciones globales o las campañas ofensivas de unos españoles contra otros.

11.— Damos por descontado que el autocontrol nacido del sentido ético y del espíritu ciudadano, ha de ser la garantía más sólida contra tales abusos de la comunicación social. Existe ahora una sensibilidad casi enfermiza contra cualquier normativa legal del derecho de expresión. Y sin embargo, todas las libertades humanas, no sólo han de ser reconocidas y tuteladas por la ley, sino también encauzadas debidamente para que no invadan las libertades y los derechos ajenos.

Por lo tanto, el Estado y la ley tienen importantes cometidos al respecto, con el deber de aclarar cuando la prevención o corrección de abusos, en el manejo irresponsable de los instrumentos de difusión, constituye una censura indebida, y cuándo hay que aplicar preceptos y sanciones, en defensa de la intimidad o de la fama personal, y en servicio de miles de ciudadanos anónimos sin defensas culturales contra la manipulación informativa.

12.— Una muy particular responsabilidad corresponde en este ámbito a los medios de difusión de carácter público, pertenecientes a la sociedad como tal y administrados por el Estado, mediante distintas formas de gestión. Se trata, en nuestro caso, de Televisión española y de dos cadenas nacionales de Radio.

Como órganos de toda la comunidad nacional, están llamados a ser plataforma de convivencia entre los españoles e instrumentos claros de servicio al bien común. A ellos, más que a ningún otro medio de comunicación les es aplicable el lema de nuestra jornada: "al servicio de la libertad responsable de los hombres". Aun conociendo las dificultades que atraviesan para encontrar su camino, en una transición compleja y difícil, hemos de recordarles aquí que sus antenas no deben difundir jamás palabras o imágenes que hieran sentimientos de los ciudadanos, sean mayoría o minoría; que sus micrófonos y sus cámaras han de estar abiertos a una presencia plural, respetuosa y proporcionada, de todos los sectores humanos de nuestro pueblo.

13.— Y, con mayor énfasis aún, hacemos un llamamiento final a aquellos medios de difusión que se profesan católicos o que son directamente eclesiales, para que ejerzan responsablemente su libertad y promuevan la libertad responsable de sus lectores, oyentes o espectadores.

Sin constituirse en grupo aparte dentro del complejo mundo de las comunicaciones sociales, han de apoyar siempre, incondicionalmente, desde una clara identidad cristiana y católica, las grandes causas del hombre: el amor, la justicia, la libertad y la paz. Sólo así edificaremos entre todos una sociedad más fraterna, digna de los hijos de Dios.

Madrid, 2 de Mayo de 1981

La Comisión Episcopal de Medios de Comunicación Social

INFORMACIO DIOCESANA

ACTIVITATS DEL BISBE

Mes d'abril

- 1.— Al capvespre, es reuneix amb la Delegació diocesana de catequesi. Després, a les 9, té reunió amb els catequistes a St. Esteve, de Ciutadella, a la seva parròquia.
- 2.— Rep visites. Al capvespre, rep visites a Maó i presideix una reunió.
- 3.— Al capvespre, presideix una reunió de la Delegació diocesana de Càritas, a Ferreries.
- 4.— A mig capvespre, és al Santuari de El Toro a una trobada que hi fan els al.lots d'Alaior. Practica, després, la Visita Pastoral a Fornells.
- 5.— Visita Pastoral a Fornells. A les 5,30 del capvespre, dirigeix el recés mensual a la capella del St. Crist de Ciutadella.
- 6.— Rep visites. Al capvespre, visita un capellà malalt, a Ciutadella.
- 7.— Rep visites.
- 9.— Al capvespre, presideix una celebració penitencial, a la parròquia de St. Esteve, de Ciutadella. Després té una reunió amb un grup de matrimonis.
- 10.— Al capvespre, presideix una celebració penitencial a la parròquia de St. Francesc, de Ciutadella.

- 11.— Rep visites.
- 12.— Presideix a la Catedral les funcions del diumenge de Rams. Al capvespre, visita els rectors de Migjorn i de Fornells.
- 13.— Es a Tarragona, on assisteix a les bodes d'or sacerdotals de l'Arquebisbe d'aquella diòcesi.
- 14.— Al capvespre, es reuneix amb la Delegació diocesana de Migració. Després presideix la celebració penitencial a la parròquia de St. Antoni Ma. Claet, de Ciutadella.
- 15.— Al capvespre, assisteix al recés sacerdotal i consagra els Sants Olis, a la parròquia de St. Antoni, de Maó.
- 16.— Celebració del dijous sant, a la Catedral.
- 17.— Celebració del divendres sant, a la Catedral. Al vespre, presideix la processó.
- 19.— Festa de pasqua. Fa la vetla pasqual i la missa major a la Catedral, administrant el sagrament del baptisme.
- 20.— Al lloc de S'albufera, de Mercadal, reunit amb un grup de catequistes de Ciutadella, amb reunions i eucaristia.
- 21.— Rep visites. Al capvespre visita les Monges Clarisses, de Ciutadella.
- 22.— Al capvespre, es reuneix amb la Delegació diocesana d'ensenyança.
- 23.— Rep visites. Al capvespre, rep visites a Maó, visita els escolans de Sta. Maria i celebra l'eucaristia a Sant Francesc.
- 24.— Rep visites. Al capvespre, visita la comunitat de monges franciscanes del Seminari.
- 25.— Es a Mallorca on presideix una reunió del Consell de la Càritas catalano-balear.
- 26.— Administra el sagrament de la confirmació i un baptisme, a les 11 del matí a la parròquia de Villacarlos. A les 6 del capvespre, assisteix a la celebració del centenari del Círculo Artístico de Ciutadella.
- 27.— Al vespre, és a Ferreries, on assisteix a l'inici de la setmana de revisió parroquial.
- 29.— Es a Madrid, on assisteix a una reunió del Consell d'Economia de l'episcopat espanyol.

LA CELEBRACION DE LA SOLEMNIDAD DE LA VIRGEN DE "EL TORO"

En el Santuario de la "Virgen de El Toro" se celebró la solemnidad titular. El día 8 de mayo, al atardecer, el Obispo presidió el canto de Vísperas y la concelebración eucarística, en la que participaron sacerdo-

tes y fieles de varias comunidades parroquiales junto a la comunidad de Religiosas Franciscanas .

El domingo, día 10, a pesar de la inclemencia del tiempo, acudieron al Santuario muchos menorquines, que participaron en la celebración de la Eucaristía, presidida también por el Obispo que pronunció una importante homilía. Posteriormente, desde la explanada del Santuario el Obispo bendijo, en la forma tradicional, los términos municipales de la isla.

ENCUENTRO JUVENIL EN SOLIDARIDAD CON EL TERCER MUNDO

Durante los días 16 y 17 del mes de Mayo, un numeroso grupo de jóvenes se reunió en un Encuentro Juvenil de solidaridad con el Tercer Mundo, realizado en El Toro, y organizado por el Secretariado de Jóvenes Cristianos, y la Delegación Diocesana de Misiones.

Dirigió la reflexión el P. Manuel Unciti, Secretario Nacional de las OO. MM. y director de la revista "Pueblos del Tercer Mundo".

La participación de los asistentes fue muy intensa, demostrando una gran preocupación por la problemática de los países englobados en dicha área.

En una entrevista a un redactor de el "Menorca", Manuel de Unciti analizó los aspectos positivos y negativos del Tercer Mundo, la responsabilidad de los países desarrollados y la necesidad de una evangelización total, que necesariamente exige una labor de promoción social. Reconoció la crisis de vocaciones misioneras, pero constató también los comienzos de superación. Alabó la tradición misionera menorquina y su reactivación actual.

CONMOCION ANTE EL ATENTADO CONTRA EL PAPA

La noticia del atentado contra el Papa produjo una profunda con-

La noticia del atentado contra el Papa produjo una profunda conmoción en toda la diócesis.

El Obispo publicó una nota a través de todos los medios de Comunicación Social, en la que lamentó el hecho, expresando su consternación, e invitó a todos los diocesanos a suplicar por la salud del Papa.

En todas las iglesias se oró y por esta intención, y en las homilias se hizo referencia a este inaudito hecho.

El Obispo dirigió telegramas de solidaridad a la Secretaria de Estado del Vaticano y a la Nunciatura.

CÉLEBRACION DEL 25 ANIVERSARIO DE LA ERMITA DE FATIMA

El día 13 de mayo se cumplieron los 25 años de la bendición de la Ermita de Fátima, situada en el término de Favaritx y dependiente de la parroquia de San Francisco de Mahón.

El día 15, se celebró la festividad de San Isidro, y con este motivo se inauguró un campo de deportes, a nexo a la Ermita.

El día 31, a las siete de la tarde el Obispo presidió una solemne concelebración eucarística en acción de gracias por la efemérides.

Butlletí oficial
del Bisbat

El Obispo dirigió telegramas de solidaridad a la Secretaría de Estado del Vaticano y a la Nunciatura Apostólica en Madrid.

El domingo, día 10, a pesar de la inclemencia del tiempo, acudieron al Santuario muchos menores que participaron en la celebración del 25 aniversario de la Ermita de Fátima. Posteriormente, desde la explanada del Santuario el Obispo bendijo, en la forma tradicional, los términos municipales. El día 13 de mayo se cumplieron los 25 años de la bendición de la Ermita de Fátima, situada en el término de Favaritz y dependiente de la parroquia de San Francisco de Madrid.

El día 15, se celebró la festividad de San Isidro y con este motivo se inauguró un campo de deportes, a nombre de la Ermita.

El día 31, a las siete de la tarde el Obispo presidió una solemne concelebración eucarística en la que participaron sacerdotes de la diócesis. Jóvenes se reunió en un Encuentro Juvenil de solidaridad con el Tercer Mundo, realizado en El Toro, y organizado por el Secretariado de Jóvenes Cristianos, y la Delegación Diocesana de Misiones.

Dirigió la reflexión al P. Manuel Unciti, Secretario Nacional de las O.O. MM. y director de la revista "Pueblos del Tercer Mundo".

La participación de los asistentes fue muy intensa, demostrando una gran preocupación por la problemática de los países englobados en dicha área.

En una entrevista a un redactor de el "Menores", Manuel de Unciti analizó los aspectos positivos y negativos del Tercer Mundo, la responsabilidad de los países desarrollados y la necesidad de una evangelización total, que necesariamente exige una labor de promoción social. Reconoció la crisis de vocaciones misioneras, pero constató también los comienzos de superación. Alabó la tradición misionera menorquina y su reactivación actual.

CONMOCION ANTE EL ATENTADO CONTRA EL PAPA

La noticia del atentado contra el Papa produjo una profunda conmoción en toda la diócesis.

El Obispo publicó una nota a través de todos los medios de Comunicación Social, en la que lamentó el hecho, expresando su consternación, e invitó a todos los diocesanos a suplicar por la salud del Papa.

En todas las iglesias se oró y por esta intención, y en las homilias se hizo referencia a este inaudito hecho.